

[Victor Larsen.]

Hr. Carl Petersen taler stærkt imod dette. Jeg kan slet ikke forstaa det. Den socialdemokratiske Landbrugsminister i Krigsaarene har netop støttet sine forskellige Love i allerhøjeste Grad paa sit Samvirke med de forskellige Landbrugsorganisationer, været glad for, at man fik Tilslutning her, søgt den, arbejdet ihærdigt derpaa. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, selv om Krigen for saa vidt er forbi, synes, at Situationen opfordrer til, at man ganske roligt — det er jo det, det ærede Medlem vil — giver disse Organisationer et Spark og siger: Vi vil ikke engang høre dem — man vil aabenbart heller ikke engang høre Husmandsforeningerne, men da i hvert Fald paa ingen Maade de andre, ikke nogen af dem —, nej, der bliver her truffet Bestemmelser ved Lov, Punktum; de skal sandelig ikke spørges. Jeg synes, at det Ændringsforslag, der er formet af den højtærede Landbrugsminister, efter hvilket man først spørger dem og derefter gaar Lovgivningens Vej, hvis det viser sig, at det ikke er muligt at opnaa Enighed, netop har ramt Tingene lige i Centrum, og det er at lovgive, saaledes som man bør gøre det paa dette Omraade her i Landet.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale de af Ministeren stillede og af Fler-tallet tiltraadte Ændringsforslag.

N. P. Andreasen: Som man vil se af Betænkningen, er der under Nr. 3 og Nr. 5 stillet 2 Ændringsforslag til det Lovforslag, vi her behandler. Om det første vil jeg gerne have Lov til at sige — den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl Petersen) mente jo, at det var den tidligere socialdemokratiske Ordførers Kritik, der havde faaet os til at gennemføre Ændringen i Stk. 5, 1ste Linie, hvor man ændrer „i Løbet af Høst-aaret“ til „inden 1. Marts“ —, at det har under de Forhandlinger, som har været ført inden for Landbruget med den højtærede Landbrugsminister, aldrig været Meningen, at hele den Indførsel, som kommer her til Landet, hvis der ellers kommer nogen, skulde være forbudt for det mindre Landbrugs Vedkommende. Det er en Misforstaaelse i Landbrugsministeriet, og Landbrugsministeren har rettet den, saa snart han blev gjort opmærksom paa den.

I øvrigt vil jeg gerne i Anledning af den Kritik, som nu igen bliver rejst her ved anden Behandling, af, at man har hørt Landbruget i et Spørgsmaal som dette om den kommende Kornlov, fremsætte nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg skal slet

ikke gentage alt det, som jeg sagde ved første Behandling, men jeg vil gerne have Lov til at udtale, at det her gælder et overordentlig vigtigt Omraade, ikke alene for hele Befolkningens Forsyning, men ogsaa for hele Landbruget; og understrege over for dem, som ikke er Landbrugere — det ærede Medlem Hr. Carl Petersen er jo Landmand, men det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er det ikke —, at denne Afleveringspligt er saa haard for visses Vedkommende, at den Part, som bliver tilbage at disponere over frit inden for ens eget Landbrug, i Virkeligheden er saaledes, at mange ikke kan opretholde selv den Besætning, som de har. Derfor findes der ogsaa i Loven en Bestemmelse om en Forbeholdsret, saaledes at man kan faa udleveret det Korn, der er nødvendigt, naar man ikke kan opfylde sin Afleveringspligt. Jeg synes, at det er helt naturligt, at den højtærede Landbrugsminister paa lignende Maade som den tidligere Landbrugsminister igennem 6 Aar er kommet til Landbruget om dette Forhold, og vi har drøftet det akkurat paa lignende Maade, som vi plejer det. Naar man saa er naaet til et Resultat, staar man inde for dette Resultat; og saa holder man de Aftaler, der er blevet truffet.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, som siger, at det er helt urimeligt, og at han ikke kan forstaa, at man ikke kan være med til at stemme for et Ændringsforslag som det, han har stillet om 50 000 t yderligere til det mindre Landbrug, at vi gennem de 6 foregaaende Aar kun har faaet de 100 000 t, altsaa 1 Mill. Tdr., og jeg har ikke lagt Skjul paa, at netop denne ene Million Tønder Korn har været til vældig stor Hjælp for hele det mindre Landbrug til at slippe igennem Krigstiderne. Men det kunde da aldrig falde os ind ved de Forhandlinger, vi førte i Aar, at forlange, at denne Mængde paa 1 Mill. Tdr. skulde forhøjes til 1½ Mill. Tdr., saa havde vi sikkert aldrig faaet noget Forlig ud af det. Der blev netop understreget, hvad ogsaa det ærede Medlem gjorde gældende her, at nu var Krigen forbi, og nu var det bedre, om man kunde faa lidt mere Frihed for Afleveringspligten, saa at man kunde komme til at disponere noget friere inden for sin egen Bedrift med Hensyn til det, man havde. Altsaa med andre Ord: Tildelingskornet var snarere i Fare, og vi turde ikke give Slip paa Tildelingskornet, for det er en uhyre Hjælp for det mindre Landbrug. Vi har altsaa holdt fast ved det. Vi kunde godt have faaet en Part i det indførte Korn i Stedet for, men med hele den Opfattelse,